

Copyright

Copyright © 18-Sep-2022 Richard Lemmens.

Dit verhaal is beschikbaar onder een Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 internationale licentie. Het is toegestaan dit verhaal te kopiëren, verspreiden en door te sturen, onder de voorwaarde Richard Lemmens als auteur aan te merken. Het is niet toegestaan dit verhaal aan te passen, transformeren of te gebruiken in andere content. Het is niet toegestaan dit verhaal te gebruiken voor commerciële doeleinden. De volledige tekst van de licentie is te vinden op <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

"U moet ook uw vizier afgeven," zei de bewaker. Hij zag door het apparaat heen de blik van ontsteltenis op Novak's gezicht en voegde er aan toe: "Er geldt hier Cybersecurity niveau 4. Bovendien storen veel bewoners zich aan de alarmriedeltjes."

"Dan zet ik hem toch op mute?"

"Sorry, het zijn de huisregels."

Novak deed wat hem gevraagd werd, accepteerde de papieren - papieren! - kwitantie en werd binnengelaten. Zonder vizier voelde hij zich naakt, hoewel het eigenlijk de omgeving was die geen kleren aan had. Geen contourscherping, geen newsfeed, geen emo-aura's, geen kooptips. Hij moest het doen met wat zijn zintuigen hem doorgaven. Hij liep over een zorgvuldig geëffend en afgebakend pad, terwijl de grond ernaast vrijwel net zo vlak was. Het was een soort uitgestorven woestijnlandschap met hier een daar een rots of een cactus. De bewaker had hem uitgelegd dat de bewoners niet goed tegen vochtige lucht konden en had hem meteen daarna verboden om een vochtverstuiver mee naar binnen te nemen.

Hij moest naar nummer 36, maar had grote problemen om het huis te vinden. Zonder universele wegwijzer moest hij op zijn ogen vertrouwen en in kaartlezen had hij zich nooit verdiept. Er stonden weliswaar bordjes, maar de paden kronkelden alle kanten op. Na geruime tijd - hij wist niet hoe lang, want zonder vizier had hij ook geen chronometer - vond hij eindelijk het huis. Zoals de meeste gebouwen in het complex was het een stevige granieten constructie, met grimmige donkere taps toelopende muren alsof het een afgetopte Teotihuacaanse tempel was. Deze constructies konden zonder problemen aardbevingen doorstaan, luchtaanvallen, bosbranden en nog tig andere soort rampen.

Hij belde aan en hoorde binnen een zachte melodieuze beltoon. Daarna gebeurde er niets. Was de man doof? Dat zou hem niet verbazen. Hij wilde opnieuw bellen, maar toen zag hij iemand komen aanlopen, wazig door het geribbelde glas. Een jonge, knappe Aziatische vrouw deed open. Ze was subtiel opgemaakt, droeg een nauwsluitende jurk die haar lichaamsvormen perfect deed uitkomen en wekte een indruk van uiterste netheid. Ze boog licht en vroeg: "Xander Novak?"

"De enige echte," antwoordde hij.

Ze liet hem binnen en leidde hem naar de ontvangstkamer. "Wacht u hier alstublieft op mijnheer Mencil. Ik zal thee brengen."

Alsof hij een theedrinker was. Novak plofte in een fauteuil en keek om zich heen. De ruimte stond en hing vol met memorabilia van een lang leven: foto's van de gastheer samen met beroemdheden, krantenknipsels, oorkonden en een echte onvervalste oude drukpers. Hij merkte op dat er vele dingen uit het verleden te bewonderen vielen, maar niets moderns. Ondertussen bracht Miss Asia een kop thee met een vaag kipfiletkoekje er bij. Hij wilde vragen waar Mencil bleef, maar ze was al weer weg.

Terwijl hij zich afvroeg waar hij zich in had gestort hoorde hij een zacht geschuifel. Het duurde nog een halve minuut voordat de bron in beeld kwam, traag voortstappend als een schildpad. Het was niet dat de oude slecht ter been was; hij bewoog gewoon in extreme slow motion. Novak wist wat de bijeffecten van Senex Plus waren, maar had ze nog nooit in levende lijve aanschouwd. John Mencil was 154 jaar, zag er uit als 80 en bewoog alsof de maximumsnelheid minder dan 1 kilometer per uur was. Doodkalm schuifelde hij naar een andere fauteuil, zette zich behoedzaam neder en schoot een warme glimlach naar Novak.

"Welkom ... jongeman. Is ... de ... thee ... naar wens?"

Bij de tietten van La Nuite, zelfs zijn spraak was traag als blubber! "Eh, erg lekker," antwoordde Novak, terwijl hij snel een slokje nam.

"Ik ... laat hem ... zelf ... kweken. In ... de tuin ... van ..." Het bleef even helemaal stil. "... mijn ... achterkleindochter." Novak begon te beseffen dat het gesprek eerst over koetjes en kalfjes gevoerd zou gaan worden. Alsof de Fransoos er Arabische normen op na hield! Hij zat al een kwartier? een half uur? zonder internet en begon zich fysiek ongemakkelijk te voelen. Zijn

linkerbeen begon te trillen, wat hij met grote moeite probeerde te onderdrukken.

Na een eeuwigheid, waarin Novak's aandacht een paar keer geheel was weggefallen, kwam de oude eindelijk ter zake. "Ik ... heb ... u ... la- ... -ten ... komen ... om een ... man ... te ... vinden. U ... bent ... de beste, ... zeggen ze."

Novak trok zijn blik weg van drukpers, waarvan hij het serienummer probeerde te lezen. Hij keek Mencil weer aan. "Ik ben de beste. Ik heb de tweede man achter RageCoin ontmaskerd en samen met het Earworm-collectief de Rus Ivankovi gelokaliseerd. Als iemand bestaat, dan kan ik hem vinden."

Mencil lachte weer. "Heel ... goed! Ik heb ... voor u .. slechts ... een naam: ... Mönkh ... Ankh. Het ... is ... wellicht ... niet zijn ... echte ... naam. Maar ... dat ... zal u ... niet ... weer- ... -houden, ... toch? Ik ... bied ... u ... vijf .. honderd ..." Hij viel weer even stil. "... miljoen ... euro, als ... u ... hem ... bij mij ... brengt."

500,000,000 euro?! Novak's prefrontale cortex zei dat hij niet goed geluisterd had, maar zijn gehoorschors verzekerde hem er van dat elk woord klopte.

"U ... heeft ... twijfels?"

"Nee, nee, helemaal niet," stamelde Novak.

"Goed. ... U ... kunt ... het con- ... -tract ... doornemen ... met ... Cáishén."

De Chinese schoonheid kwam aangetrippeld met het contract, dat een tientallen pagina's dik document bleek, vol met kleine lettertjes, afkortingen, verwijzingen en vrijstellingen. Novak begon er vol goede moed aan, maar kon zijn concentratie in de ambtelijke brij niet vasthouden. Wat hij gelezen had zag er streng, maar niet onredelijk uit. En dat in ruil voor 500 miljoen? Hij tekende.

Senex Plus, een uitvinding van ProSanitas, is de grote medische sensatie van deze eeuw, meer nog dan CancerWipe. Het vertraagt het ouderdomsproces door in te grijpen op de celdeling, onderdrukken van mTOR eiwit-activiteit en heractivatie van het FOXO3A-gen. Het is nog niet duidelijk hoe ver Senex Plus de maximumleeftijd kan oprekken. De oudste levende persoon is nu 162, ruimschoots voorbij het record van 127 jaar van Furui Gīzā uit het tijdperk vóór het medicijn. De werking van het middel is geïnspireerd door het metabolisme van reptielen. Mensen die zich er mee laten behandelen kunnen dood als gevolg van ouderdom steeds verder uitstellen, maar worden ook steeds trager in hun bewegen, praten en denken. Ze worden door jongeren vaak spottend hagedissen genoemd, maar vele van die jongeren zouden graag rijk genoeg zijn om zelf het peperdure medicijn te kunnen kopen.

Toen Novak het complex verliet had hij met een zucht van verlichting zijn vizier weer opgezet en zich terug in de wereld gestort. Geheel tegen zijn gewoonte in negeerde hij de lange rij boodschappen die aandacht behoefden. Nog voor hij de auto had gestart was hij in zijn hoofd al de belangrijkste onderdelen van een zoekbot aan het schetsen. Hij was vol van energie van de mysterieuze opdracht.

In tegenstelling tot Mencil woonde Novak niet in een rotsvast huis, maar zwierf hij door het land. Zijn vizier verbond hem met de wereld, een virtueel toetsenbord kon overal geprojecteerd worden en eerste levensbehoeften als voedsel en slaapplekken waren overal voorhanden. Hij vond zichzelf een moderne nomade, niet alleen in de ruimte maar ook in de tijd, want hij schakelde moeiteloos tussen dag- en nachtwerk.

De zoektocht was er één van de lange adem. Hij was er snel achter dat de naam Mongools was. Helaas liep Mongolië niet bepaald voorop in de wereld. Het bevolkingsregister was incompleet, grotendeels nog niet gedigitaliseerd en omheind met corrupte ambtenaren. Er waren maar weinig internetgemeenschappen en de meeste daarvan gingen aan het platteland voorbij. Zonder zijn netwerken en informanten moest Novak veel zelf doen, of geavanceerde bots maken die zich als mensen konden voordoen om door de bureaucratische muren heen te breken.

Zes dagen later belde hij Mencil op. Hij had zipfiles verstuurd, zelfs gewone tekstberichtjes,

maar had antwoord Cáishén gekregen dat hij moest bellen. Niet eens een hologram of een videoverbinding, maar een ouderwets audiokanaal. Het was gelukkig wel fatsoenlijk beveiligd.

"Ja, ... Mencial ... hier. Heeft ... u ... voortgang -"

"Dude! Ik heb hem gevonden. Ongeveer, tenminste. Een spoor, eigenlijk. Het was niet makkelijk!"

"Als ... het mak- ... -ke- ... -lijk ... was, dan -"

"- had je er geen half miljard voor hoeven neertellen, dat begrijp ik. Luister: De naam Mönkh Ankh duikt opvallend vaak op in West-Mongolië. Het is een beetje een legende. Ze beweren dat hij onsterfelijk is. Desalniettemin heb ik verscheidene overlijdenscertificaten met die naam weten op te duikelen. Het zijn allemaal boerenkinkels geweest, geitenhoeders en schapenneukers! Eentje is van z'n paard gelazerd, een ander vermoord door z'n buurman of wat daar in de wildernis voor door gaat, een derde is dood gegaan aan de pest, wist je dat de pest hier soms nog de kop op steekt? Wat dan ook, ik -"

"Jongeman, ben ... je ... onder invloed?"

"Onder invloed? Wat bedoel je, high? Alleen een beetje NXC, wat zeur je nou?"

"Volgende ... keer .. laat ik ... een -"

"Volgende keer wat?"

"- beleefdheids ... clause ... opnemen."

"Yeah right. Luister en huiver! De locals zeggen dat er een Mönkh Ankh door de Altai dwaalt. Hij schijnt soms toeristen in het Khan Khentii nationale park te overvallen, maar dat lijkt meer praatjes om het een beetje spannend te maken, net als dat gewauwel over het monster van Loch Ness."

De stem van Mencial werd luider, maar niet vlotter. "Uw ... resul- ... -taten ... tot ... dusver- ... -re ... zijn po- ... ver. Die ... man ... is ... is ... geen ... mythe. Breng ... hem ... hier!"

Novak kon ondertussen wel raden waarom zijn opdrachtgever de Mongool wilde ontmoeten. Seniele ouwe gek, dacht hij bij zichzelf. Maar hij vergat zijn eigen belang niet. Met dat geld kon hij de rest van zijn leven rentenieren. Wat zou hij gaan doen? Daar had hij eigenlijk nog nooit over nagedacht. Zijn motto was 'Leef snel, sterf jong'.

"Hallo? ... Hallo? ... Bent ... u ... daar -"

"- nog. Ja, natuurlijk. Maak je geen zorgen ouwe, ik vind hem wel."

Dat bleek nog moeilijker dan het eerste gedeelte van het werk. De overlijdenscertificaten bevatten namen, datums en doodsoorzaken, maar verder geen nuttige aanknopingspunten. Novak peinsde, piekerde, ploeterde, foeterde en kwam geen steek verder. De NXC raakte uitgewerkt en hij werd duf. Alle certificaten kwamen uit Mongolië en natuurlijk stuitte hij bij het nalopen van referenties en metadata te pas en te onpas op Dzejngis Khan. Novak, die gewend was aan newsbites van twee tot drie regels, dwong zichzelf in langere teksten om meer te leren over de grote veroveraar. De man was flink bezig geweest om zijn voetafdruk zo groot mogelijk te maken! Hij had de Chinese wijze Ch'ang-ch'un vergeefs doorgezaagd over een elixer voor onsterfelijkheid, had via talloze concubines zijn genen door half Azië verspreid en toen hij eindelijk de pijp uit ging, had de begrafenisstoet al het leven onderweg naar het graf uitgerooid, mens en dier, van de grootste beer tot de kleinste muis. Tenminste, dat was de legende.

Van Dzejngis Khan was geen overlijdenscertificaat. Hoewel men wist waar het graf ongeveer lag, was de precieze locatie nog altijd niet gevonden. Novak bladerde doelloos door het historische materiaal en bekeek de plaatjes. Er waren verschillende afbeeldingen van de grote khan, maar allemaal lieten ze meer zien van de artiest dan van het onderwerp. Het portret uit de Yuan-periode droop van de Chinesigheid; het standbeeld aan de Tuul-rivier was vooral groot; recente films toonden een stoere held met zorgvuldig half ruig baardje. Hij vond de buste van Timur de Lamme, die zich ten onrechte beriep op afstamming van Dzejngis Khan, maar die waarschijnlijk wel heel goed weergaf hoe die wreedaard er zes eeuwen eerder uit had gezien. Het was een prachtig gedetailleerd plaatje, bijna alsof iemand een foto van de man genomen

had.

Foto? Opeens veerde hij op. Koffie nu, geen NXC. Furieus zette hij zijn legertje bots en zoekalgoritmes in beweging om elke online foto die in en rond het nationale park gemaakt was op te sporen. Het waren er honderdduizenden. Andere software filterde landschappen, logo's, tekeningen en ander restmateriaal weg, knipte personen er uit en sloeg ze op in een database. Zijn gezichtsherkennende neurale netwerken waren beter dan die van menige autocratische overheid en groepeerden de foto's per persoon: X op een berg, Y op een berg, X met zijn rugtas, X samen met Y, X opeens getooid met baardje, et cetera.

Ondertussen vergeleek de correlator de foto's met namen, geplukt van websites, sociale media en op de zwarte markt gekochte databases. De één na de ander werd weggestreept: toeristen, parkrangers, horecapersoneel, boeren of herders uit de omgeving. Na weken zoeken en gaziljoenen CPU-cycles verstoken was de lijst teruggebracht tot 163 ongeïdentificeerde personen.

Sinds de ontdekking van het DNA in de tweede helft van de 20e eeuw fantaseert de mensheid al over het terugbrengen van uitgestorven diersoorten. Het duurde tot 2034 voordat er daadwerkelijk successen werden geboekt, door middel DNA-fusie, gastdraagsoorten en incrementeel fokken. Dinosaurussen waren het meest gewild, maar zijn tot op heden niet haalbaar gebleken vanwege het beperkte erfelijke materiaal en ook hun enorme groottes. Het meest eclatante succes was de herintroductie van het reuzenhert. Vandaag de dag floreert de soort weer, vooral in de langgerekte strook tussen taiga en steppe in Azië. Opnieuw galmt tijdens de bronstijd het gebrul van de mannetjesherten door de wouden van Zuid-Siberië, alsof ze nooit weggeweest zijn.

Een week later vloog Novak naar Ulaanbaatar, dat niet erg Mongools aandeed. Pompeuze pleinen en boulevards konden een onderlaag van grauwe Soviet-blokkendozen, oude auto's en wodka-bars niet verhullen. In het grootste gedeelte stonden wel traditionele gers, maar daar huisde niet langer de Mongoolse ruitelite. Het waren de sloppenwijken van de stad. De glorie van het Mongoolse wereldrijk was duidelijk al geleden gestorven. Hij bleef er niet langer dan een paar uur en nam 's middags al de bus naar Terelj, de laatste stop voor het nationale park Gorhi-Terelj.

Buiten de stad was het leeg, stukken leger dan het platteland waar Novak wel eens kwam en tienduizenden keren leger dan de steden die hij als zijn thuis beschouwde. De wind joeg over de vlakte en geselde de bus met grillige vlagen alsof hij er plezier in had. Als die wind de dieseldampen van de bus van hem weg woei dan rook hij vreemde geuren: gras, dille, mest, een vleug houtskool. Het landschap was eindeloos vlak en eentonig. De eentonigheid, het schudden van de bus en zijn jetlag maakten dat hij in slaap viel en pas op de eindbestemming weer wakker werd.

Terelj was duidelijk een toeristendorp, met kleine restaurantjes, souvenirwinkeltjes en natuurlijk weer gers. Er waren ongeveer honderd gasten, verspreid over diverse hotels, allemaal bezig met dezelfde dingen te zien die talloze voorgangers vóór hen ook al hadden bekeken. Novak viel uit de toon maar dat deerde hem niet. Hij zocht meteen de ger op die hij vooraf helemaal voor hemzelf gereserveerd had en spendeerde de avond aan het controleren van inpakschema's voor al zijn bagage. Hij sliep slecht want de ger was steenkoud, de lucht ijl en nogal droog en de vogels piepten, kwekten en schreeuwden de hele nacht door.

De meeste toeristen kwamen niet verder dan de centrale vallei, waar ze attracties zoals de Schildpadrots, het boeddhistische klooster en het Khagiin Khar konden bekijken. Novak's doel lag verder naar het noorden, voorbij de Terelj-rivier. Mönkh Ankh zou zich ergens in het ontoeristische park ophouden. Hier kwamen vrijwel geen buitenlanders en dan alleen onder begeleiding van staatsgidsen. Tenzij ... je een flinke smak geld meebracht.

Om vijf uur in de ochtend, toen de toeristen nog lagen te maffen, pakte Novak zijn spulletjes en

ging de tent uit. Buiten was er geen enkel ander licht dan dat van de spectaculair heldere sterrenhemel. Ook hier geen wegwijzers. Hij dwaalde wat rond en stuitte bij toeval op zijn mannetje, die naast een groot beest stond. "Tk ben Novak. Heb je alles?"

De man maakte een wijds gebaar. "Een yak, tien toeten wotter, proviand voor twee wekes en vier kisten uit Yapot."

Novak knipte een zaklantaarn aan en keek snel of er niet met de spullen gerommeld was. Het leek in orde. "Hier is 2.000.000 tögrög, zoals afgesproken. En nog eens 200.000 extra. Je zult zelfs je vrouw hier niets van vertellen, duidelijk?"

Het mannetje grijnsde en verdween in de nacht. Novak was een half uur bezig om de kisten op de yak te hijsen. Het beest wilde niet stil blijven staan, ondanks de Mongoolse commando's die hij gememoriseerd had. Hij had een tiental boeken over yaks helemaal doorgespit en zijn hoofd zat vol met tips en aanwijzingen, maar in de praktijk bleek zijn wil opleggen aan een nukkig lastdier van een halve ton een stuk moeilijker.

Uiteindelijk was hij dan toch onderweg. Het terrein was heel anders dan de rest van het land, dat hij vanuit het vliegtuig gezien had. Niet alleen grassteppe, maar vooral taiga en subtaiga, als een donkere deken over de bergen gedrapeerd, waarvan er verscheidene boven de 2,500 meter uit kwamen. Dit zou het land van Dzjengis Khan geweest zijn, waar hij geboren en begraven was. De machtige Burkhan Khaldun stond 50 kilometer naar het noordoosten.

Het plan was om eerst wat afstand te scheppen tussen hemzelf en de rest van de parkgangers. Hij zette koers richting de berg. Het landschap was bepaald niet vlak en geheel vrij van paden. De bergen keken zwijgzaam toe hoe hij over de rug van één van hen omhoog ploeterde. Eerst ergerde hij zich aan het trage tempo van de yak, maar later, toen de vermoeidheid zich deed gelden, had hij de grootste moeite om het beest bij te houden. Het was al ruimschoots licht toen hij de beschutting van de bomen bereikte. Er was werk aan de winkel, maar eerst gunde hij zichzelf wat rust.

Toen hij wakker werd was de zon al over zijn hoogste punt heen. Vloekend kwam hij in beweging en laadde de yak af. Het dier, bevrijd van haar last, trok haar ankerpin uit de grond en begon enthousiast te grazen. Novak liet haar begaan; hij had haar toch niet meer nodig. De hele middag werkte hij aan het assembleren van de onderdelen uit te kisten. De zon ging onder in een schitterende trage zee van gele oker, orpiment en uiteindelijk rode oker.

Novak zag het niet. Hij gebruikte een zaklantaarn om de laatste hand te leggen aan zijn constructie. Tenslotte deed hij een stap achteruit en bewonderde het resultaat. Het was een spin, wat eigenlijk een verkeerde naam was, want het apparaat had maar zes poten. Licht, relatief snel, zuinig met energie, inherent stabiel en geschikt voor erg ruig terrein. De spin was eigenlijk ontworpen voor Marsverkenningen maar had ook op Aarde zijn waarde al bewezen. Het voertuig zou hem een uitstekende mobiliteit geven. Alsof Xander Novak zich zou behelpen met een stinkende yak! Waar was het beest eigenlijk? Niet belangrijk. Ze zou zich wel redden. Maar nog was het werk niet gedaan; het begon pas. Novak werkte snel wat worst en brood naar binnen, die beiden droog en taai bleken en hervatte zijn arbeid. De spin was uitgerust met twee drones, type Hapterii. Ondanks zijn vermoeidheid en het duister had hij ze binnen een uurtje gereed. Hij stuurde ze de lucht in en monitorde ze op zijn laptop. De Hapterii zoefden over de donkere hellingen, vele malen sneller dan hun piloot op de grond. Natuurlijk moesten ze 's nachts opereren, want overdag zouden ze gezien kunnen worden. Maar er was nog een reden: Ze waren uitgerust met infraroodsensors en konden moeiteloos warmbloedigen opsporen tussen de ontelbare bomen. Ze spotten het ene grote zoogdier na het andere. Kunstmatige intelligentie herkende ze en classificeerde ze binnen enkele seconden: herten, elanden, antilopen, paarden, ezels, lynxen, wolven, otters, mensen. Die laatsten was een groepje toeristen, gezellig bij elkaar in een tentenkampje. Tevreden met de testvlucht, maar vooral moe, riep Novak de Hapterii terug en kroop in zijn slaapzak. De volgende dag moest hij minder reizen, meer slapen en meer de nachtjager uithangen.

Stamina

Voor Novak, die gewend was aan snelle informatie en actie, was het een flinke omschakeling. Alsof hij lange adem nodig had om een verhaal te lezen, in plaats van te kunnen schakelen om de management-samenvatting. Gaandeweg ontwikkelde hij een ritme. 's Ochtends wat verder trekken als een neo-nomade op zijn spin, 's middags een verlengde siësta terwijl de Haopterii verder oplaadden, 's nachts de bezige bijtjes uitsturen en monitoren. Ze zigzagden over het park, jaagden op mensen en bespieden die. De database van parkgangers werd uitgebreid met nog meer individuen. En weer werden ze één voor één weggestreept als gewoon volk.

Tot eentje nummer 49357 tegenkwam. Dat was één van de 163 - inmiddels 154 - ongeïdentificeerden. Ongeïdentificeerd, maar toch opnieuw aanwezig in het park. Dit zou hem kunnen zijn! Novak zette meteen Haopterus Hugo in volgmodus, terwijl Moe bleef zigzaggen en cirkelen. Zelfs met z'n geavanceerde infraroodkijkers had Hugo de grootste problemen om in het spoor van de man te blijven. Na de dagstop was het steeds weer opnieuw zoeken naar 49357 en soms raakte hij hem zelfs gedurende de nacht kwijt.

Novak raakte er door geobsedeerd. Zou dit echt zijn prooi zijn? Hij zette zijn spin in beweging en zette koers naar het noorden, waar de man rondzwierf. Het terrein bleek een beproeving zelfs voor de behendige spin. Als het geen steile hellingen waren, dan wel dichte bossen of zompige moerasgronden.

Het werd een schimmige jacht op de schijnbaar ongrijpbare man. Dag en nacht was hij op pad, tastend en zoekend met zijn drones, af en toe kauwend op zijn eenzijdige etenswaar. Overal wiegden bomen en grassen in de wind, kabbelden beekjes naar beneden alsof hun bronnen onuitputtelijk waren, wisselden dag- en nachtdieren elkaar af in de jacht op voedsel. Hij raakte zijn gevoel voor tijd kwijt. Slapen, zoeken en rijden vloeiden in elkaar over tot één niet aflatende sleur, als een slechte Peppi-trip.

Er is veel discussie over wat het oudste wezen op Aarde is. Eequalussuaq, Groenlandse haaien met een heel traag metabolisme, kunnen zo'n 5 eeuwen oud worden, misschien wel meer. Sommige bomen halen een paar millennia, maar voeren natuurlijk nog minder uit. Er zijn struiken en schimmels van 15.000 jaar, maar die diskwalificeren zichzelf enigszins omdat het kolonies zijn, niet individuele organismen. Hetzelfde geldt voor groepjes oeroude microben, die misschien 100 miljoen jaar gelden al hun marginale leventjes begonnen in scheuren tussen rotsen, tientallen meters diep. Dus wie is de winnaar? Kiest u zelf; het is meer een kwestie van definitie dan van absolute criteria.

De eerste keer was vlak voor zijn ogen. Het schemerde nog, de hemel was bloedrood. Hij had net Hugo laten opstijgen, had z'n checklist afgewerkt en was begonnen met Moe. Terwijl hij omhoog keek zag hij een bruine schim uit de hemel neersuizen. Twee klauwen strekten zich uit. Ze grepen Hugo beet en voerden hem weg de nacht in voordat hij beseftte wat er gebeurd was. Hij haalde Moe weer naar beneden en riep Hugo's beeldstroom op. De maan stond scheef. Blijkbaar lag de drone op zijn kant ergens op een rots. Hij zag veren en beweging. Een halve seconde lang keek het rode oog van de adelaar nieuwsgierig in de camera. Toen kwam de snavel naderbij en viel het beeld weg.

Hel! Grommend van frustratie zette Novak zich aan het werk. Moe ging weer de lucht in en hervatte de surveillance. Zelf ging hij op zoek naar Hugo. Na anderhalf uur vond hij de Haopterus terug tussen twee rotsen. Zo te zien was het ding er beland na een flinke val. Rotors verwrongen, armen afgebroken, camera aan diggelen: reddeloos verloren. Hij voelde zich als zo'n antieke voorouder met een lapje over waar eens zijn oog had gezeten.

Maar het andere was nog goed. Moe kwam weer een eenling op het spoor, waarvan hij hoopte dat het 49357 zou zijn. De man verplaatste zich snel en Novak ging opnieuw in de achtervolging. De tocht voerde hem dieper de bergen in, weg van de dalen van de Tuul en de Kherlen, langs en soms bijna over hoge toppen. Dit was het Strikt Beschermd Gebied, verboden voor toeristen. Er was geen mens te bekennen en Novak's communicatienetwerk, dat

Stamina

al dagen zwaar haperde, viel helemaal weg. Geen piepjes of beltonen meer, alleen het ruisen van de wind door de bomen en af ten toe het gehuil van een wolf in de verte. Novak leed zwaar onder het gebrek aan prikkels. Hij compenseerde door Conway's Game of Life te programmeren op zijn vizier, maar dat verveelde ook al snel.

De omgeving begon op zijn gemoedsrust te werken. Hij was de eentonige rantsoenen spuugzat, was moe, moest elke dag tegen de luizen vechten en verveelde zich dood. Hij overwoog om ter plekke een virtuele wereld te bouwen en die met zijn vizier over het landschap heen te projecteren. Maar dat was niet haalbaar; het vizier had te weinig capaciteit om zo'n groot project aan te vatten. En dus moest hij zich tevreden stellen met de kleine verrassingen die de omgeving zelf bood: een maanverlichte open plek tussen de bomen, een klein watervalletje, een rots in de vorm van een wolf die naar de hemel huilde.

Na drie, of was het vier? dagen stuurde hij zijn spin over een schuine rots. Iets maakte een zwiepend geluid, als een zweepslag, maar veel zwaarder. Opeens was het voertuig zijn balans kwijt. Uit balans?! Dat kon een spin helemaal - Zespoot en mens vielen zijwaarts om. De spin viel één keer half bovenop Novak en dreunde zijn hele linkerarm gevoelloos. Daarna stuiterde het ding met donderend geraas de helling af. Bij elke klap kon Novak dingen kapot horen gaan: KRAK - wandplaten! TWONGGG - een losspringende veer! WOESJ - een vlam. Kreunend van de pijn draaide hij zich om en zag de spin met een smak tot stilstand komen tegen een rots van een paar ton. Het ding stak in een vreemd soort bijna dierlijke reflex een poot omhoog en viel toen stil.

Novak's arm hing levenloos langs zijn romp. Hij had geen idee of er botten gebroken waren. Hij strompelde de helling af en zag tot zijn afgrijzen het voertuig in de fik vliegen. Nu mentaal gebroken plofte hij neer. De missie was verloren! Hij was verloren! Moederziel alleen in de wildernis.

Maar een half uur en twee pilletjes later was hij er al weer bovenop. De arm deed nu gewoon (veel) pijn. Er leek niets gebroken. Hij had het grootste deel van zijn voedselvoorraad uit het wrak kunnen redden. Moe was nog operationeel en die kon hij met ook zijn vizier besturen, als hij de drone niet te ver liet afdwalen. Een grimmige bezetenheid had zich meester van hem gemaakt. Hij zou zich niet laten kisten door deze verdomde primitieve bladerzee. Hij zou zijn prooi vinden, naar de beschaving sleuren en zijn geld verdienen!

Die nacht zette hij persoonlijk de jacht in. 49357 was vlakbij en werd meedogenloos geschaduw door Moe, met Novak niet ver daar achter. De ander leek door te hebben dat hij opgejaagd werd, want trok steeds verder noordwaarts. Pas tegen de ochtend deed hij wat terug. De man, half verborgen in de bosrand, zwaaide herhaaldelijk iets rond dat de infraroodcamera niet kon onderscheiden. Toen stopte zijn beweging abrupt en minder dan een seconde later begon het camerabeeld opeens waanzinnig rond te tollen. Het panorama zoefde een paar keer in sneltreinvaart voorbij. Daarna niets meer. Ook Moe was uit de lucht gehaald.

Novak beschouwde zichzelf nu zowel blind als kreupel. Toch gaf hij niet op. Misschien waren het de drugs, misschien zijn eer, misschien gewoon koppigheid. Hij mocht dan niet gewend zijn aan fysieke inspanning, hij was nog jong en sterk! Dit werd een jacht overdag, in plaats van 's nachts. Hij worstelde verder door het struikgewas, in de hoop om een spoor te vinden. Dat lukte niet. Alle bomen leken op elkaar en er was geen voetafdruk te bekennen.

Maar het was niet nodig. Hij zag de man, slechts een paar honderd meter vóór hem, hoger op een helling. Meteen hervatte hij de achtervolging. Urenlang zwoegde hij voort, terwijl zijn stadsbenen zich gestaag leken te vullen met lood. De zon brandde in zijn nek en hij gooide de helft van zijn uitrusting weg omdat die ondraaglijk werd. Zijn prooi leek haast wel met hem te spelen. Hij raakte hem meermalen kwijt en ving dan later toch weer een glimp van de man op, ergens op een heuveltop of in de verte aan de bosrand.

De nacht viel en nog had hij hem niet ingehaald. De blaren stonden op zijn voeten en hij was overdekt met modder omdat hij tot twee keer toe in diep water geplonsd was. Hij was al een

Stamina

nacht en dag op de been en bekaf. Hij at wat voedsel en probeerde een schuilplaats te maken van takken. Die bleef instorten, zodat hij er maar een beetje onder ging liggen en onmiddellijk in slaap viel, ondanks de kou en de geluiden van de dieren om hem heen.

Zijn slaap was onrustig. Hij droomde van petroglyfen, dieren, mensen en halfmensen, die tot leven kwamen en om hem heen dansten, brabbelend in onbegrijpelijke talen.

Voor het oog van een geoefende archeoloog ziet het landschap er heel anders uit. Het asfalt van die rechte weg dateert van de 20^e eeuw, maar de weg zelf is door de Romeinen aangelegd, kort na het begin van de christelijke jaartelling. Die kerk is een 19^e eeuwse vergroting van een ouder kerkje, dat in de riddertijd over een tempel heen gebouwd is, die zelf uit de 7^e eeuw stamt. Die greppel, nu nog maar een voet diep, lijkt de grens tussen twee akkers te markeren, maar eigenlijk is het een restant van een verdedigingslinie uit de vroege Middeleeuwen. Dat bergwandelpad was al in gebruik in de ijstijd, kijk maar naar de graffiti. Bijna al die constructies zijn niet recht maar bochtig; ze zoeken de beste plekken en routes. Als je zo naar een landschap kijkt dan lijkt het alsof de achtergrond zelf leeft, langzaam en lijdzaam, schijnbaar zonder wil maar toch met een sturend effect op alles wat er overheen kruipt, loopt en rijdt.

Novak schrok abrupt wakker. Het was nog donker, maar hij voelde dat de ochtend nabij was. Iets in hem was ontwaakt, een oud instinct dat niet redeneerde maar alleen zei: gevaar! Snel nam hij een dosis NXC om de mist van de slaap van zich af te schudden, maar dat werkte natuurlijk niet meteen.

De schaduwen om hem heen bewogen, door de wind of iets anders. Een stuk duisternis vormde zich tot het silhouet van een mens. Die liep op hem af, kalm en volkomen geruisloos, als een spook. Toen hij dichterbij kwam vormden zich kleding en gelaatstreken in het vage licht. De man had het platte gezicht en de amandelingen van een Aziaat, een diepbruine huid en een pezig lichaam met harde spieren. Hij was klein, een jaar of twintig, getooid met een kort baardje, gekleed in een jas en broek van dierenhuiden en laarzen van een onbekend soort leer. Zijn rechterhand hield achteloos een speer vast die naar Novak wees. "Chi khen be?" De stem was hees, alsof hij moeite had met praten.

In films spreken de buitenlanders altijd Engels, iets wat hier blijkbaar niet opging. Maar Novak's hoofdband, die hij door zijn vermoeidheid vergeten was af te doen, was geavanceerder dan de gewone consumentenspullen. Er zat een vertaler in. Die was niet zeker van z'n zaak. Het taal-ID op het scherm sprong heen en weer tussen Mongools, Dagur, Burjat en Xian. Na een korte hapering echode het ding Novak's openingszin: "Ik kom in vrede!"

De achtervolger schrok zichtbaar toen hij in twee talen, één via Novak's keel en één via de gadget, antwoord kreeg. Hij kwam dichterbij, zette de punt van zijn speer op Novak's borst en duwde hem het gras in. Novak kon hem nu ruiken. Hij stonk naar oud zweet alsof hij zich al weken niet gewassen had, vermengd met iets rokerigs. "Nog eens: Wie ben jij? En wat is dattem?" Met zijn andere hand wees hij naar zijn slaap.

"Mijn naam is Xander Novak. En jij bent ..." Vermoedens en hoop smolten samen tot één conclusie. "... Mönkh Ankh?" De man antwoordde niet, maar Novak meende een kort zenuwtrekje te bespeuren bij zijn linkeroog. Zijn intuïtie jubelde. "Jij bent het! De onsterfelijke. Jij loopt hier al rond sinds de 19e eeuw! Je hebt de twee wereldoorlogen meegemaakt en zelfs nog het Bogd Khanaat! Ik ben al weken naar jou op zoek."

De man keek Novak aan, zo lang, dat die bang was dat hij ook aan de neveneffecten van Senex Plus leed. Toen leek hij een besluit te nemen. Hij zette de speer verticaal en tilde zijn achtervolger overeind. "Ik ben inderdaad Mönkh Ankh genoemd. En ik heb hier heel wat dingen gezien. Maar je hebt mijn vraag niet beantwoord."

Novak vatte weer moed. "Dit is een Fasz 865E vizier, infoscherm, radio-ontvanger, mini-computer, zonnebril, overlay-projector en ook vertaler in één." Hij hoopte maar dat de vertaler dat allemaal aankon. Hij zette de zonweringfunctie uit zodat de ander zijn ogen kon zien. "Ik

moet hem wel ophouden, want ik spreek geen Mongools."

Mönkh Ankh tuurde door het vizier. "Wat doe je hier, behalve in vrede komen?"

De NXC begon effect te krijgen op Novak. "Voor wat hoort wat! Vertel jij eerst of je echt anderhalve eeuw oud bent en dan vertel ik wie mij gestuurd heeft en waarom."

"Het is gebruikelijk dat de bezoeker zich aankondigt aan de bewoner, niet andersom."

Dat gaf Novak een excuus om de stortvloed aan gedachten die door zijn hoofd begonnen te gieren een uitlaatklep te geven. Hij vertelde over Mencal, over Senex Plus, over het genot van NXC, over zijn vaardigheden als zoeker, over anti-jetlag drugs, over de beperkingen van feedback-algoritmen in neurale netwerken, ... Hij praatte en praatte, totdat zijn keel droog werd.

Mönkh Ankh luisterde, zonder dat duidelijk was of hij wel alles begreep. "Dus de reptielenman - Mencal? - heeft jou op een verholde queeste gestuurd om mij te vinden temidden van de wijdse vlakten?"

"Ja! Tussen ons, ik denk dat hij je onsterfelijkheid wil, helemaal voor zichzelf! Besef je wel dat jij ongeveer net zo oud bent als hij? Ruim anderhalve eeuw loopt die vent al te schildpadden! En ik heb jou in minder dan twee maanden gevonden."

De blik in Mönkh Ankh's ogen verhardde zich. "Vele winters heb ik doorstaan. Ik ben ouder dan anderhalve eeuw. Ik ben ouder dan Mongolië."

"Wat?!" Novak's gedachten schoten heen en weer. Zou het werkelijk ...? "Jij hebt Dzjengis Khan nog meegemaakt? Oh, we zijn vlak bij de Burkhan Khaldun! Weet jij waar zijn graf is? Alle archeologen uit de wereld zijn er naar op zoek! En is het waar dat de stoet op weg erheen alles en iedereen afmaakte?"

"Ik zou het niet weten. Ik was niet in de buurt. Ik weet wanneer de jager moet doden en wanneer de prooi zich schaars moet maken."

"Dus je bent al acht eeuwen oud! Ongelooflijk! Je moet zoveel meegemaakt hebben. Wat heb je allemaal gedaan? Wie ben je geweest? Hoe heb je zo lang onopgemerkt kunnen blijven?"

De man staarde in de verte. "Mongolië is ouder dan Dzjengis Khan. De mensen tenminste. In het begin woonden de meesten nog niet hier. De ouden ... Je hoort hun stemmen nog in de wind, als je goed luistert."

Novak begon weer wat te ontnuchteren. "Hoe oud ben je dan echt?"

"4487 jaar. Ik weet het heel precies; ik ben altijd blijven tellen." Hij zei het zonder trots, als een droge vaststelling van een feit.

Novak's hoofd raasde, maar het duurde seconden voordat zijn mond sprak. "Hoe ...?"

"Het was een gift van Tangk, die ze nu Tengeri noemen. Mijn wonden genezen heel snel en ik word nooit ziek. Ook niet ouder. De sjamaan dacht dat het van de bessen kwam bij de beek waar de stenen uit de hemel waren gevallen."

Novak's hoofd tolde. "Je moet met mij mee! Je doet je ding met Mencal en ik krijg mijn half miljoen. Een schijntje, een fooi! Dan toon ik jou aan de wereld. De media zullen miljarden voor jou betalen! Je hebt wereldrijken zien opkomen en ondergaan, wie weet handen geschud met Confucius, oog in oog gestaan met de legers van Alexander de Grote en ... en ..."

"Helaas, niets van dat alles. De wereldrijken zijn grotendeels aan me voorbij gegaan en jouw namen ken ik niet."

"Hoezo niets? Wat heb je dan al die tijd gedaan?!"

"Rondtrekken, jagen. Dat is waar ik goed in ben."

"En verder?"

Er kwam geen antwoord.

"Alleen maar rondtrekken en jagen? vier, eh, meer dan vierduizend jaar jaar lang? Jaar in, jaar uit, door deze godvergeten wildernis ploeteren en beesten vangen?"

"Het bevalt me en ik zal het ook zo houden."

Novak rolde met zijn ogen van frustratie. "Maar je moet veranderen, je moet mee -"

Stamina

De veelduizendjarige onderbrak hem met scherpe stem. "Ik zei: Ik zal het zo houden. Maar eerst." Hij trok zijn mes, een groot ding met een bronzen lemmeet.

Novak's instincten vlamden weer op. Hij werd lijkleek en kon nog net voorkomen dat hij in zijn broek plaste. "Maar? Ik? Waarom?"

"Dood hoort bij het leven," zei Mönkh Ankh. Toen barstte hij in lachen uit, spontaan en luid, snikkend van plezier. "Haha! Moet je je gezicht zien! Hahaha!" Met moeite kwam hij weer tot bedaren. "Wees maar gerust, jij blijft nog even leven. De vorige twee heb ik wel gekeeld. De een was irritant en de ander gevaarlijk. Maar jij, jij hebt nog iets van *eshkh* in je."

"De andere twee? Wie? Dood?" Waarom liet de vertaler het afweten? "*Eshkh*?"

"Je bent niet de eerste die jouw baas op mij afstuurt! Hij is vasthoudend als een wolf, maar laf als een konijn. Hij gaat maar door en door. Ik heb genoeg van zijn gesnuif, ik wil rust." Hij boog zijn hoofd en zweeg weer een lange tijd. "Hij wint. Jij gaat hem geven wat hij zo graag wil hebben. Jij zult de koerier zijn." Hij haalde een klein houten buisje tevoorschijn dat afgesloten was met een steentje en een laagje was. "Hij moet dit inslikken. Laat het niet ademen! Houd de dop er op, dan blijft het nog één, twee weken goed. Als het helemaal geel geworden is, dan doet het niets meer."

"Maar ... Ik heb een contract getekend om jou naar hem te brengen."

Mönkh Ankh negeerde de opmerking, stond op en haalde diep adem. "Ik ben al te lang op deze plek geweest. Het is tijd dat ik weer een eeuwje naar een andere streek ga. Ah, de geur van jonge larix, sporen van de gestreepte kat! Probeer me niet te volgen, want dat zou echt je einde worden. Moge de *yurtal* met je zijn, jong vosje!" Hij verdween tussen de bomen.

Novak stond even stil naar het buisje te staren. Hij had nog honderden vragen. Toen kwam hij in beweging en ging de man achterna, maar die was al uit zicht en had ook geen spoor achtergelaten.

Alchemisten zoeken al eeuwenlang, sinds het einde van de Klassieke Oudheid, naar de Steen der Wijzen. Hoewel sommigen de naam eer aan doen en op queeste zijn naar perfectie en verlichting, jagen de meesten toch meer wereldlijke doelen na. De steen zou gewone metalen in goud of zilver kunnen veranderen, of nog beter wonden kunnen helen en zelfs onsterfelijkheid schenken. Velen zoeken, niemand heeft hem ooit gevonden. Maar zelfs in de moderne tijd blijft het speuren aanhouden; de zoektocht zelf lijkt het eeuwige leven te hebben.

Novak moest de hele tocht terug naar Terelj te voet afleggen. Omdat hij alleen op de zon kon navigeren, reisde hij nu overdag. Het was vijf dagen lopen voor geoefende woudlopers; acht voor stadsmensen zoals hij. Het landschap was wonderschoon, maar Novak voelde het meer dan dat hij het zag. Zijn kuiten krampten van het klimwerk; zijn voeten zwollen op; zijn voedselvoorraad strekte niet ver genoeg.

Als een wildeman, met zijn kleren in rafels, een vuile baard en met holle ogen, arriveerde hij in Terelj. Tot verbazing van de Mongolen wilde hij geen medische hulp en viel een barman fysiek aan toen die informeerde naar een yak die een tijdje geleden opgedoken was. Hij wilde alleen maar het eerstvolgende vliegtuig naar Parijs. Zijn krediet was goed, erg goed zelfs. En dus stelden ze verder geen vragen.

Terug in Frankrijk zag hij er weer uit als Novak, hoewel met ingevallen wangen. Dit keer had hij minder moeite om het droge wooncomplex te betreden en ook de weg naar nummer 36 hervond hij verrassend snel. De schone Cáishén liet hem weer binnen en Mencil zat gelukkig al te wachten in de ontvangstkamer. Nu sloeg hij de koetjes en kalfjes over. "U meldde ... succes! Waar ... is ... Mönkh ... Ankh?"

"Je had me wel even kunnen vertellen dat twee anderen me vooraf zijn gegaan. Waarom moest ik dat vooronderzoek doen?"

"Een test ... van ... uw .. vaardig- ... -heden."

Novak snoof. Hij toonde het buisje. "Mönkh Ankh zegt dat je hem niet meer moet lastigvallen.

Stamina

Dit is zijn gift aan jou, de essentie van wat je zoekt. Het is een oraal middel."

Mencal veerde een halve centimeter op. "Het ... on- ... -sterfelijk- ... -heids- ... -serum! Maar ... voor- ... zichtig- ... -heid is .. geboden. ... Mijn labo- ... -ranten ... moeten dit ... onderzoek- ... -en."

"Er is wel haast bij. Hij vertelde dat het spul maar een paar weken goed blijft en die zijn al zo'n beetje om."

"Haast ... is ... een ... slechte ... zaak. Waarom ... heeft ... u ... gedraald? ... Uw contract ... specificeert ... stipt- ... -heid."

"Ik heb een week op mijn blote poten door de wildernis moeten banjeren! Ik ben half verhongerd, bijna verdronken in drijfzand en mijn linkerarm heeft een zenuwbeschadiging. Wil je het spul of niet?"

"Haast ..." jammerde Mencal. "Cáishén! ... Laat ... dr. ... Freck meteen ... komen."

De man die Freck heette arriveerde een half uur later, ingevlogen met een helikopter. Omdat Novak hem waarschuwde dat de inhoud niet blootgesteld mocht worden aan de lucht, boorde hij een minuscuul klein gaatje en duwde een endoscoop naar binnen.

Mencal rekte zijn rimpelige nek zover als mogelijk was. "Wat ... ziet ... u? Wat ... ziet u?"

"Het is een soort poeder," zei Freck. "Geelbruin van kleur met een fijnmazige kristalstructuur. Ik heb een microscoop nodig om het goed te kunnen zien." Hij haalde de eerste endoscoop uit het gaatje en stopte er een andere in. "Hmmm ... sporen van cellulose, atinctisch zuur, een soort schimmel. Dat is niet echt mijn specialisme. Oh, dat is interessant. Er is een chemisch reactie aan de gang. Een soort expansie en geelkleuring ..."

"Geel?" echode Novak. "Als dat spul geel wordt dan werkt het niet meer. Je hebt er teveel lucht bij gelaten, sukkel!"

Mencal's huidplooiën verhulden zijn emoties, maar zijn ogen vlamden. "Geef ... het ... hier!" gebod hij.

Bedremmeld gaf Freck het buisje aan zijn baas. Die brak de dop er af, tilde tergend traag zijn arm op, goot het goedje door zijn keel en liet zijn arm weer zakken.

Gespannen keken de anderen wat er zou gebeuren. Mencal bleef zitten, voor zich uit starend, zonder blijk te geven van wat zijn maag ervoer. Allemaal kenden ze de effecten van Senex Plus en wachtten dus af.

Toen er een paar minuten voorbij waren gegaan begonnen ze toch ongerust te worden. Het was Cáishén die zijn pols nam. "Niets. Zelfs niet de gebruikelijke 25 per minuut. Hij is dood."

De drie keken elkaar aan.

"We kunnen alle drie getuigen dat hij het spul zelf in nam, op eigen initiatief," zei Freck.

"Desalniettemin zullen de advocaten jaren achter ons aan jagen," merkte Cáishén op.

"Ach, wat is een paar jaar op een mensenleven?" zei Novak. Hij was benieuwd of hij als prooi net zo goed zou zijn als jager.